

HỒI THỨ HAI MƯƠI
CẢNH VẬT ĐỔI THAY

Đang lúc mọi người còn ngơ ngác, Chu Thất Thất tung mình đứng dậy, hai tay vung ra điểm ngay vào hai đại huyệt "kiên tĩnh" và "huyền cơ" của Vương Lâm Hoa...

Y như là biết trước chuyện sẽ xảy ra như thế, Vương Lâm Hoa nghiêng người sang bên trái một cái thật lẹ và tránh ra xa...

Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng hết hồn lật đật bước tới, mỗi người giữ lấy một tay Chu Thất Thất...

Trầm Lăng gắt lớn :

- Thất Thất, điên rồi à ? Sao lại hành hung Vương công tử ?

Chu Thất Thất giãy giụa la lên :

- Buông ra, buông ra... các người là đồ ngu, giữ ta lại làm gì ? Buông ra cho ta lột mặt tên ác ma ấy...

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Xin các vị xem, tôi không nài khổ cực giải cứu khổ nạn cho vị cô nương, thế mà cô ấy lại hành hung tôi thì nghĩa lý làm sao ?

Trầm Lăng cũng cười khoả lấp :

- Xin Vương huynh thứ cho, có lẽ thần trí nàng chưa tỉnh hẳn...

Chu Thất Thất giậm chân :

- Đồ ngu, người biết cái gì ? Ta mê bao giờ mà chưa tỉnh ? Người... người mới là kẻ u mê chứ ai ?

Vương Lâm Hoa cau mặt :

- Nếu thần trí của cô nương tỉnh táo thì sao lại lấy oán báo ân ?

Chu Thất Thất thét lên :

- Người đừng có đóng kịch ! Nếu không tại người thì ta làm sao lại bị tao nạn như thế này ? Ta...ta sẽ chết sống với người !

Vương Lâm Hoa ngó mọi người, cười nhần nhó :

- cô nương này nói gì tại hạ thật không hiểu chi cả ! Trầm huynh, Âu Dương huynh, Miêu huynh, các anh có hiểu gì không ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Tôi thật không hiểu gì cả Chu cô nương...

Chu Thất Thất thét lớn :

- Câm mồm lại!

Trầm Lăng cau mày :

- Câm mồm là cô mới phải chứ!

Chu Thất Thất dậm chân đồm độp :

- Đồ ngu, thật là đồ ngu.... người không biết chính Vương Lâm Hoa là tên ác ma đã bắt bọn Thiết Hoá Hạc, Triển Anh Tòng !

Trầm Lăng khẽ cau mày ngó Vương Lâm Hoa.

Vương Lâm Hoa cứ cười :

- Chu cô nương, uống thêm một chút thuốc an thần nhe ? Tôi với cô nương vốn không thù oán, sao cô nương lại nói chuyện ngậm máu phun người như thế ?

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Không thù oán ? Ngậm máu phun người ? Người... người... ác tặc, súc sinh, đã làm thì tại sao người không dám nhận ?

Vương Lâm Hoa ngó xung quanh bằng vẻ mặt ngo ngo :

- Tại hạ có làm gì đâu ? Tại hạ chỉ có cứu cô nương thôi, chẳng lẽ cứu như thế là sai ư ? Trầm huynh, anh phân xét dùm xem !

Trầm Lăng thở dài :

- Tự nhiên là Vương huynh không sai, có lẽ tại nàng...

Chu Thất Thất tức quá hai chân chồi đạp lung tung.

Không còn cách gì hơn, Trầm Lăng đành nắm huyết đạo của nàng. Nhưng cảm thấy khó chịu chàng thở dài dịu giọng :

- Cô nên biết tôi không còn cách gì nữa !

Chu Thất Thất giận run :

- Thật là ngu... ngu sao mà ngu quá là...ngu. Vừa rồi Vương Lâm Hoa đâm trúng người một dao thì có lẽ người mới sáng mắt ra. Có lẽ người mới biết ai điên, ai tỉnh!

Trầm Lăng gượng cười :

- Vương huynh sao lại đi giết tôi làm chi ? Có lẽ cô...

Chu Thất Thất dặm chân :

- Còn nói nữa....nói nữa... ngu... ngu....ta cần người chết...

Âu Dương Hỷ xen vô :

- Nếu cô nương muốn nói gì thì hãy nói lành lành một chút.

Chu Thất Thất la lớn :

- Nói lành, nói lành... ta điên rồi, ta muốn điên rồi, các người giết ta đi !

Nàng tức quá khóc rống lên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì mà cũng không biết làm gì !!!

Bạch Phi Phi không đành được, bước lại gần nàng :

- Cô nương... tiểu thư, xin cô nương đừng xuống, chứ nóng nảy thế này, làm sao

Chu Thất Thất nạt ngang :

- đi đi.... ta không cần ai hết !

Bạch Phi Phi cúi đầu chảy nước mắt

Trầm Lăng thở dài :

- Cô ấy nói thế là có ý tốt, sao cô lại làm như thế ?

Chu Thất Thất vừa khóc vừa nói :

- Ta như thế rồi làm sao ? ừ, nó tốt, còn tôi... tôi điên rồi, đi lo cho nó đi, đừng lo gì cho tôi hết !

Bạch Phi Phi ngồi bật xuống đất khóc rưng rức.

Vương Lâm Hoa móc ra một hoàn thuốc :

- Xem chừng vị cô nương này thần trí còn thác loạn quá, xin Trầm huynh cho nàng uống hoàn thuốc này, nàng sẽ trấn tĩnh lại.

Chu Thất Thất la lên :

- Không, ta không uống. Đó là thuốc độc!

Trầm Lăng cứ đưa viên thuốc vào miệng nàng :

- Uống đi, nghe tôi uống đi !

Chu Thất Thất qua mặt sang phía khác :

- Không, ta không uống...uống viên thuốc này sẽ vĩnh viễn hết nói được những bí mật của hắn...

Trầm Lăng nói :

- Được rồi, tôi không ép cô uống, nhưng cô nên nói chuyện bình tĩnh, không thì...

Chu Thất Thất run giọng :

- Được, đừng ép tôi uống thuốc đó, tôi sẽ nói chuyện bình tĩnh, đừng ép tôi uống, thì bảo gì tôi cũng làm cả !

Vương Lâm Hoa nói :

- Cô bảo thuốc này là thuốc độc à ?

Hắn lấy viên thuốc lại và bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến...

Nuốt xong hắn cười :

- Nếu thuốc độc thì tôi sẽ chết !

Trầm Lăng lắc đầu nói với Chu Thất Thất :

- Cô còn nói gì nữa.

Chu Thất Thất tức tưởi :

- Đừng có tin hắn. Mỗi một cử chỉ của hắn là mỗi một âm mưu gian hiểm. Hắn là con người độc ác nhất trên thế gian này.

Vương Lâm Hoa cười nhạt :

- Chu cô nương, tôi với cô nương có thù oán gì nặng lắm sao cô nương tìm mọi cách để hại tôi thế ?

Chu Thất Thất không trả lời, quay qua nói với Trầm Lăng :

- Trầm Lăng, sau khi tôi rời bỏ chỗ trọ, tình cờ gặp bọn Triển Anh Tòng.

Nàng thuật lại mọi việc đầu đuôi và gặn lại :

- Như thế xem tôi bây giờ tỉnh hay điên ?

Trầm Lăng làm thỉnh tư lự.

Vương Lâm Hoa cứ cười :

- Một câu chuyện thật là kinh động ! Trầm huynh có thể tin được không ?

Trầm Lăng không biết nói làm sao được. Nhưng trong đôi mắt có vẻ hoài nghi...

Vương Lâm Hoa nói tiếp :

- Chẳng lẽ Trầm huynh không nghi rằng nếu những lời của Chu cô nương là đúng, có những cơ mật như thế thì tại hạ đâu lại đại đột thả cộp về rừng, đâu có thả nàng một cách dễ dàng như vậy ?

Âu Dương Hỷ xen vào :

- Theo tại hạ thấy thì Vương công tử nói phải, bởi vì nếu có điều bí mật như thế thì ai lại thả Chu cô nương ?

Trầm Lăng vẫn làm thính. Hết nhìn Vương lân Hoa lại đến Chu Thất Thất

Chu Thất Thất cúi mặt ngập ngừng :

- Lẽ tự nhiên là phải có nguyên nhân, chỉ vì...

Nàng ầm ồ rồi nín luôn. Nàng không muốn nói nguyên nhân tình ái trước mặt mọi người...

Trầm Lăng hỏi thúc :

- Chỉ vì sao ?

Chu Thất Thất cắn môi, nhưng cuối cùng nàng ngẩng mặt lên lớn tiếng :

- Được, muốn nói thì nói... Chỉ vì gã họ Vương này muốn ngỏ ý cầu hôn với tôi, còn tôi... tôi đã nói với hắn về Trầm Lăng, hắn muốn cho tôi dẫn Trầm Lăng đến đó, cho nên hắn thả tôi !

Nghe một người thiếu nữ dám nói tách bạch những điều như thế, bọn Âu Dương Hỷ ngẩn ngơ. Diêng Hùng Miêu Nhi cúi mặt có vẻ hơi đau khổ.

Vương lân Hoa ngẩng mặt cười ha hả :

- Lời lẽ của cô nương càng nói nghe càng tuyệt diệu. Thật ra thì dù cô nương có là tiên nữ hạ trần cũng chưa chắc tại hạ yêu đến điên cuồng như thế !

Chu Thất Thất gặng lại :

- Người không dám thừa nhận à ? Bao nhiêu lần người cố hại Trầm Lăng không phải vì duyên cớ ấy sao ? Vừa rồi người còn nói ta là một người con gái má bình sinh người thích nhất, thế mà người cũng chối luôn à ?

Vương lân Hoa nhăn mặt :

- Tôi mới nói vừa rồi đây ? Trầm huynh, anh có nghe không ?

Trầm Lăng lắc đầu.

Chu Thất Thất nói :

- Hắn nói như thế, hắn nói... tại người bị hắn bỏ thuốc mê, hắn nói với ta trong lúc đó...

Vương lân Hoa lắc đầu :

- Từ nãy đến giờ cô nương cứ nói tôi mưu hại Trầm huynh, bây giờ lại nói tôi bỏ thuốc mê. Tôi làm được tại sao tôi không biết ? Các vị nghe coi, trên đời này có ai như thế không ?

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau im lặng.

- Người đã làm hấn mê, mục đích để nói chuyện với ta, vì bây giờ người đã nhận ra ta, người sợ ta oán hận nên người không giết Trầm Lăng.

Vương Lâm Hoa nói :

- Lúc bây giờ luôn cả Trầm huynh còn không nhận ra cô nương, tôi thì làm sao nhận ra được. Bây giờ cho rằng tôi nhận ra cô nương đi, thì tại sao tôi lại cứu cô nương làm chi ? Tôi biết cô nương sẽ nói ra tất cả bí mật này thì đại gì tôi cho bị lộ? Chẳng lẽ tôi muốn hại tôi sao ?

Nhìn mặt mọi người thấy không ai có vẻ tin mình cả, Chu Thất Thất tức muốn phát điên :

- Người là ác ma, người muốn thi hành kế gì ta làm sao biết được ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Cô nương đã không biết, nghĩa là tại vì tất cả những việc cô nói này giờ toàn là mộng mị, chỉ có điều mộng này là mộng lớn, mộng có nhiều hứng thú quá !

Chu Thất Thất càng lúc càng tức tối. Nàng nói thật, nhưng không ai tin nàng. Bị người ta nói ngược lại mà không cãi được, rõ ràng là một chuyện bức tức vô cùng.

Nàng quay mắt nhìn mọi người :

- Tôi nói hoàn toàn là chuyện thật, thế mà không ai tin được cả sao ?

Ai cũng đều làm thinh. Nhưng trên mặt họ đã nói lên sự trả lời. Không ai tin cả.

Chu Thất Thất dậm chân khóc ồ ồ...

Nàng khóc rất thương tâm, nhưng không ai biết nói sao được cả.

Cuối cùng Hùng Miêu Nhi vụt nói :

- Nếu những điều cô nương nói là đúng thì có cách giải quyết.

Âu Dương Hỷ nhượng mắt :

- Sao ? Cách gì đó ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nếu Chu cô nương nói là đúng sự thật, tự nhiên cô nương có thể đưa chúng ta đến chỗ đó được !

Đang khóc Chu Thất Thất nghe nói vụt reo lên :

- Phải rồi, ta sẽ dẫn các người đi. Đến đó xem hấn còn chối cãi được nữa không ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Chắc chỉ còn cách đó chứ không làm sao được nữa. Chẳng hay Vương huynh có thể cùng đi được chăng ?

Vương lân Hoa mỉm cười :

- Trầm huynh không nói, tại hạ cũng xin đi. Để xem Chu cô nương làm đến cách gì nữa !

Lúc bấy giờ trời đã xế rồi, trên dọc đường trong thành Lạc Dương người ta qua lại dập dìu. Bọn Trầm Lăng, Chu Thất Thất kết đoàn ra đi. Cảnh rộn rịp làm cho ai cũng đỡ bớt bức dọc.

Mọi người đi đường thấy có Âu Dương Hỷ trong đoàn ai ai cũng lễ phép nhường bước.

Chu Thất Thất dẫn đường, nhưng vì nàng chỉ mới qua một bạn nên đi một hồi nàng ngơ ngác mất lối.

Một bên Trầm Lăng, một bên Hùng Miêu Nhi đi kèm sát bên nàng. Bạch Phi Phi lẽo đẽo theo sau.

Cứ đi quanh qua quẩn lại mãi vẫn chưa ra lối. Âu Dương Hỷ bắt đầu nôn nóng :

- Bây giờ như thế này, Chu cô nương cứ nói rõ chỗ nào, tại hạ sẽ dẫn đến chỗ đó, chứ không thuộc đường đi vòng vòng hoài mất thời giờ quá !

Chu Thất Thất gạt ngang :

- Không cần !

Và nàng xấn xái dẫn đi một hồi nữa, lọt vào một con đường hai bên có nhiều quán ăn nho nhỏ. Chu Thất Thất đói bụng, nghe mùi thức ăn bay ngào ngạt, bụng nàng vụt sôi lên, và nàng chợt nhớ hôm từ trại hòm chạy ra, cũng đói như thế này và cũng nghe mùi thức ăn y như vậy. Nàng chăm chú nhìn và chợt nhận ra đường phố quen quen.

Mừng quá, Chu Thất Thất đi nhanh lên, chỉ một hồi nữa thấy ngay bảng hiệu "Vương Sâm Ký".

Tấm bảng đen chữ vàng lồ lộ nhất định không làm sao lầm được. Huống chi, ngoài bảng hiệu còn có hai câu đối : "Chỉ sợ khách hàng đông quá_Rất mong người đến thưa dần", vết tích đó làm sao lầm lẫn được ?

Nhìn vào trong, nơi tử tiền, chiếc cân Thiên Bình vẫn còn trơ đó. Hai gã rao hàng, một tên sút môi, một tên mặt đỏ đang đứng cân bạc.

Tất cả mọi việc đều còn y như lúc nàng mới thoát hòm nọ.

Không dấu được vẻ vui mừng, Chu Thất Thất kêu lên :

- Đây, tại nơi này !

Trầm Lăng cau mày :

- Tại trại bán hòm ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đúng là trại bán hòm này đây.

Vương Lâm Hoa cười :

- Đúng, trại hòm này là chỗ làm ăn của tôi, nếu nhà Chu cô nương có ai qui tiên, cần quan tài thì tại hạ có thể biếu tặng mấy chiếc !

Chu Thất Thất làm như không nghe, cứ nín thinh xăm xúi đi vào.

Hai gã đứng bán hàng định ngăn lại hỏi, nhưng thấy có Vương Lâm Hoa đi theo sau, chúng lật đật cúi đầu :

- Thiếu gia đã đến, xin thiếu gia vào, chúng con sẽ đi châm trà lập tức.

Vương Lâm Hoa đưa tay mời khách. Thật ranh không mời thì khách vẫn vào. Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi vẫn kè kè theo Chu Thất Thất.

Bên sau nhà là một gian trại thợ làm việc. Quan tài lớp đóng xong, lớp còn đang dở, một đám công nhân trần trụi đang ngồi trên phản uống trà, hút thuốc, thấy Vương Lâm Hoa dẫn khách vào, họ lật đật đứng dậy tươi cười chào hỏi.

Tuy dân bào vắn vụn bỏ đầy đây, nhưng chỉ liếc qua Chu Thất Thất thấy ngay dấu vết thốt đá, nơi miệng hầm "địa đạo" ở mé bên trái.

Đúng là chỗ mà nàng thoát lên hòm nọ. Chỗ mà suốt đời nàng không bao giờ quên được.

Chu Thất Thất nhếch cười. Cái cười tắt mất khá lâu. Nàng sợ Vương Lâm Hoa cản trở nên làm bộ như không thấy gì cứ thông thả đi lần lại chỗ đó, nhưng chỉ được ít bước, như không dẫn được, nàng phóng mình nhảy đến thốt đá và quay ngoắt Vương Lâm Hoa hỏi lớn :

- Sao ? Bây giờ người còn nói gì nữa thôi ?

Y như không biết gì cả, Vương Lâm Hoa cau mày :

- Sao ? Cô nương nói gì ?

Chu Thất Thất cười gằn :

- Bây giờ mà mi còn đóng kịch nữa à ? Người thừa biết dưới thót đá này là cửa địa đạo bí mật mà người còn làm bộ à ? Chính ta đã thoát ra nơi đây hôm trước.

Kim Vô Vọng xam mặt nhìn Vương Lâm Hoa chăm chăm. Nhưng Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Thật là hay, hay quá !

Chu Thất Thất hást hàm :

- Cái gì hay ?

Vương Lâm Hoa cứ cười :

- Dưới thót đá này là địa đạo bí mật sao cô nương không giở lên xem ?

Chu Thất Thất nói :

- Tự nhiên, tự nhiên là phải giở chứ !

Hùng Miêu Nhi bước tới :

- Để tôi !

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Không ai biểu !

Sẵn búa, sẵn đục sắt để gần đó, Chu Thất Thất lại lấy và ngồi xuống đục thót đá.

Đục xong mấy đường chung quanh, Chu Thất Thất lấy xà beng kê vào kẽ hở nạy mạnh lên.

Thót đá chạy trịch qua một bên.

Chu Thất Thất trừng mắt thối lui mấy bước.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Bên dưới thót đá bùn đất đen ngầu, không có địa đạo bí mật gì cả !

Vương Lâm Hoa ôm bụng cười sặc sụa, hất cười bằng giọng cười hết sức đắc ý.

Trầm Lãng cau mày ngó Chu Thất Thất.

Hùng Miêu Nhi, Âu Dương Hỷ lắc đầu chán nản.

Kim Vô Vọng lừ đừ không nói.

Bạch Phi Phi run run môi, nước mắt nhỏ ròng ròng.

Chu Thất Thất như điên, lấy xà beng nạy tung tất cả mấy mảnh đá xung quanh, tất cả mọi người cứ đứng nhìn, không một ai ngăn cản.

Nhưng rồi cuộc cũng không thấy vết tích địa đạo đâu cả. Vương Lâm Hoa càng cười cười lớn :

- Chu cô nương, bây giờ sao đây ?

Chu Thất Thất giật run, mồ hôi nhỏ giọt :

- Ác ma, người biết chắc bọn ta thế nào cũng đến, cho nên người... người đã bít mắt rồi !

Trầm Lăng cười gượng :

- Dưới đất đâu có dấu vết gì ? Ai cũng thấy theo dấu vết này thì có lẽ cả chục năm nay không ai động tới. Thất Thất, sao lại đi nói những chuyện kỳ cục như vậy ?

Chu Thất Thất chảy nước mắt, dậm chân :

- Trầm Lăng, thật mà, tôi van anh, tôi chưa từng gạt anh bao giờ cả mà !

Trầm Lăng thở ra :

- Nhưng... nhưng bây giờ...

Vương Lâm Hoa chặn ngang :

- Nếu Chu cô nương chưa chịu, tại hạ sẽ đào cả vùng đất này lên vậy !

Trầm Lăng khoát tay :

- Vương huynh cần chi phải thế...

Vương Lâm Hoa cười :

- Có sao, nếu không làm cho hết sức, thì tại hạ cũng khó ăn, khó nói quá.

Và quay sang đám nhân công, Vương Lâm Hoa ra lệnh :

- Tất cả lại đây !

Đám nhân công tiến lại, kẻ cuốc, người xuống âm ập đào đất.

Mãi đến chiều, cả một vùng đất rộng được đào lên, rõ ràng đó chỉ là một ngôi mộ cũ lâu đời, chung quanh không có lấy một lỗ một, một hang chuột, chứ đừng nói đến địa đạo !

Vương Lâm Hoa cười :

- Chu cô nương, bây giờ còn cần làm như thế nào để tìm vết tích nữa không ?

Chu Thất Thất ngồi bệt xuống đất, đôi mắt mở trừng trừng như kẻ mất hồn.

Vương Lâm Hoa nói tiếp :

- Ở Lạc Dương thành này chỉ có đây là trại hòm Vương Âm Ký, không có chi nhánh nào nữa cả. Nếu chưa tin, chư vị huynh đài có thể đi hỏi xung quanh.

Trầm Lăng lắc đầu thở dài sườn sượt :

- Tại hạ chỉ còn biết cách xin lỗi huynh đài, xin huynh đài nghĩ nàng là đàn bà lại mới qua cơn khủng hoảng tinh thần mà bỏ qua cho !

Vương Lâm Hoa cười vui vẻ :

- Không, không có chi. Miễn Trầm huynh biết cho lòng thật của đệ là đủ rồi. à, thôi bây giờ cũng đã chiều rồi, xin mời chư huynh đến nhà để dùng bữa cơm đạm bạc nhé ?

Trầm Lăng khoát tay :

- Đâu dám, đâu dám...chúng tôi đâu dám quấy rầy Vương huynh quá như thế !

Chu Thất Thất vùng dậy nói lớn :

- Anh không đi, tôi đi !

Trầm Lăng cười :

- Còn đi đâu nữa ?

Chu Thất Thất nói :

- Đến nhà hần !

Trầm Lăng cau mặt :

- Vương công tử có mời cô đâu !

Chu Thất Thất nói :

- Không mời cũng đi, tôi cần phải xem đến nơi đến chốn !

Vương Lâm Hoa cười :

- Phải rồi, Chu cô nương không đi thì tôi cũng mời. Tại hạ cũng muốn Chu cô nương xem cho đến nơi đến chốn !

Không biết phải làm sao, mọi người đành phải đi theo.

oOo

Quả thật là một phú gia nức tiếng chốn Lạc Dương, nhà của Vương Lâm Hoa nguy nga đồ sộ.

Vừa tới cửa, Chu Thất Thất đã liếc mắt nhìn chân quan sát.

Vương Lâm Hoa cười :

- Nhà cửa tuy chật hẹp, nhưng bên sau có vườn tược khoảng khoát, chỉ có điều tại hạ thô thiển, nên sửa sang không đẹp lắm, nếu được Trầm huynh quá bộ đến xem và chỉ cho chắc có lẽ sau này tại hạ sẽ làm lại đẹp hơn !

Trầm Lăng khiêm tốn :

- Đâu dám quấy nhiễu Vương huynh...

Nhưng Chu Thất Thất đã nói :

- Tốt lắm, tốt lắm, ra sau đi !

Trầm Lăng cười :

- Vương huynh nói thế là để cô xem cho đáng mắt đấy !

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Chỉ có những kẻ gian trá mới nói quanh co, tôi có nghe biết cũng cứ như không biết !

Vừa nói nàng đành bước đi trước.

Cứ thấy có đường đi là đi, Chu Thất Thất không e dè khách sáo gì cả, y như nàng xem nhà người ta không khách nhà mình, Trầm Lăng theo sau cứ luôn lắc đầu !

Phía sau, khi qua khỏi ngôi nhà trước, quả thật là khoảng khoát, nhà thủy tạ lung linh, nhưng gốc tòng xanh mướt, tàng cây tuyết đọng thật là trang nhã như cảnh tiên.

Chỉ có điều khung cảnh hết sức tịch mịch, không có bóng người, không có tiếng chim kêu, ngoài tiếng gió động, thông reo, không có gì nữa cả !

Chu Thất Thất hơi lo. Nàng thắc mắc không biết đám đại hán bộ hạ và đám thiếu nữ áo trắng của họ đâu mất hết.

Đi hết khu vườn rộng lớn chỉ thấy những ngôi nhà thủy tạ và tàu ngựa ở về phía bên trái, tiếng ngựa hí lạnh lạnh, còn thì không có gì đáng chú ý cả.

Tất cả đều lạ, không có cảnh nào, vật nào như lúc Chu Thất Thất đã thấy, nàng dừng chân lại nói lớn :

- Không phải là nhà của hần !

Vương Lâm Hoa bật cười :

- Chẳng lẽ luôn cả nhà mình mà tại hạ cũng chẳng biết mà Chu cô nương lại biết ?

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Rõ ràng không phải ở đây, người còn muốn gạt ta nữa à ?

Âu Dương Hỷ xen vô :

- Vương công tử ở đây lâu năm rồi, không làm sao mà nói không phải được, tại hạ xin làm chứng cho việc đó !

Chu Thất Thất cắn môi :

- Như vậy thì hẳn còn một nhà khác nữa !

Vương Lâm Hoa cười :

- Tại hạ chưa lập gia đình, không lẽ còn có chỗ riêng, chỗ để dành cho người đẹp ?

Chu Thất Thất hét lên :

- Tức chết, tức chết !

Nàng nhảy vọt lên hai tay cào cấu lấy mái thủy tạ rào rào, toàn thân nàng nghe như lửa đốt, hai má bùng bùng...

Nàng dậm chân, vung tay như muốn bứt xé, xô ngã tất cả mới hả hơi.

Trầm Lãng lắc đầu :

- Làm gì kỳ vậy ?

Chu Thất Thất la lớn :

- Kệ tôi, anh tránh ra.

Và nàng xông tới trước mặt Vương Lâm Hoa :

- Ta hỏi người, có phải người có một người mẹ phải không ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Nếu không có mẹ, chẳng lẽ tôi từ dưới đất chun lên ? Cô nương hỏi thế có lẽ cô nương không có mẹ à ?

Không thèm nghe câu sau, Chu Thất Thất trừng mắt nói :

- Mẫu thân người có đây không ?

Vương Lâm Hoa hỏi lại :

- Cô nương muốn gặp mẹ tôi à ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Phải, người dẫn ta đi !

Vương lân Hoa cười :

- Thật là trùng hợp, tại hạ đang muốn đưa Trầm huynh đến giới thiệu với mẹ tôi đây !

Trầm Lăng vội gạt đi :

- Dừng, đừng có nghe lời nàng, chúng tôi làm sao lại dám vô lễ quấy rầy lệnh đường như thế ?

Vương lân Hoa nói :

- Không sao, mẹ tôi tuy đã lớn tuổi nhưng lại thích được trò chuyện với bậc thiếu niên anh tuấn, Trầm huynh hỏi thử Âu Dương huynh đây thì biết !

Âu Dương Hỷ cười :

- Chẳng những đệ từng diện kiến mà lại còn được lệnh bá mẫu cho ăn nhiều món ngon lắm. Lão bá mẫu là một bậc hiếu khách và hiền hoà lắm !

Trở lại nhà trước thì Vương lão phu nhân đang ngồi chải đầu. Tóc bà bạc trắng như bông, thấy khách tới bà lật đật đứng lên tươi cười hỏi han.

Bà cười làm nhăn cả mặt, một gương mặt hiền từ khả kính, bà vừa nói chuyện với khách vừa ân cần dặn con trai sửa soạn cơm rượu đãi khách.

Cả bọn Trầm Lăng nhìn bà lão, và trong bụng ai cũng cảm thấy đây quả là một bà lão hiền hoà gương mẫu.

Riêng Chu Thất Thất khi thấy bà lão là nàng muốn điên lên luôn. Nàng muốn la lớn : "Không phải mẹ hử đâu" ! Nhưng nàng nuốt ngược dần xuống.

Nàng biết trong hoàn cảnh này không thể nói gì cả !

Đầu óc nàng chột quay cuồng như chong chóng. Ngồi gẩn mà ai nói gì nàng cũng chẳng nghe. Họ làm gì nàng cũng không rõ.

Nàng vẫn ngồi ăn, nhưng chỉ là một cái máy không hồn.

Cơm đã xong, Vương lão phu nhân cũng đã đi nghỉ, nàng vẫn dò dẫm, ngo ngo.

Vương lân Hoa cố cầm hết sức, nhưng Trầm Lăng một mực xin kiếu ra về.

Vương lân Hoa vụt cười :

- Chu cô nương...

Nàng quay phắt lại :

- Ác quỷ nói gì ?

Vương Lâm Hoa vẫn mỉm cười :

- Khung cửa nhà này luôn luôn mở rộng, nếu còn có gì chưa thoả mãn, xin Chu cô nương cứ quá bộ đến đây xem xét một cách tự nhiên !

Chu Thất Thất trừng trừng mắt nhưng không nói...

Vương Lâm Hoa vừa cười cười vừa hỏi :

- Chu cô nương sao lại không nói chuyện ?

Chu Thất Thất nghiêng răng vùng vằng bỏ đi ra trước.

Trầm Lăng gượng cười :

- Vương huynh đối xử với nàng như thế, nàng còn lời gì nói được !

Và chàng vòng tay chào một lần nữa, rồi cùng cả bọn lui ra.

- - - Vietkiem.com- - -